

Chantal van Gastel

Zoek het maar uit

the house of books

Copyright tekst © 2011 Chantal van Gastel
Copyright © 2011 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp en art-direction
Studio Marlies Visser

Foto hondje Getty Images
Foto man, vrouw, fiets Chris Hoefsmit

Foto auteur
Wim van de Hulst

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3068 7
D/2011/8899/142
NUR 340

1

‘En zo komt er alweer een eind aan een enerverende werkdag bij Boek en zo,’ verkondigt mijn collega Milou vanaf de andere kant van de winkel. We doen wat we altijd vlak voor sluitings-tijd doen: we beginnen elk in een andere hoek met het recht leggen van de stapels boeken, tot we elkaar in het midden tegenkomen in een opgeruimd ogende winkel.

Ik moet even lachen om haar sarcastische opmerking. Er is niet bepaald sprake van topdrukte de laatste tijd. ‘We kunnen het beter omdopen tot “Boek en zoi”,’ antwoord ik als ik voorbij de hoek loop waar onze ramsj uitgestald ligt. Een hoek die steeds groter wordt ten opzichte van de rest van het assortiment. Wat moet ik nu met duizend puzzelwoordenboeken uit het jaar nul? Of met een zestiendelige serie over tuinieren met een vormgeving die in de jaren zeventig vast enorm vooruitstrevend was? *101 Tuiniertips voor uw balkon*, *101 Tuiniertips voor uw moestuin*, *101 Bomen en struiken*.

‘Verwachten ze op het hoofdkantoor nu echt dat wij deze rommel verkocht krijgen?’ Ik sla mijn hand geschrokken voor mijn mond als er op de valreep een klant binnenstapt. Een oudere vrouw die vaak rond sluitingstijd voor iets onbenulligs komt. Zoals nu voor ons assortiment wenskaarten van een euro per stuk en zes voor vijf euro. Maar de klant is koning, dus begroet ik haar beleefd als ik terug naar de toonbank loop om alvast het kleingeld in het telrekje te leggen. Milou haalt de muntstukken met dvd’s en cd’s naar binnen.

De spullen van de andere winkels op de passage worden ook al binnengezet, wat een verlaten indruk maakt. Milou komt naast me staan en helpt me het muntgeld verzamelen. ‘Als Leo langskomt, moeten we het echt eens hebben over een manier om de boel hier wat levendiger te maken.’

Ik knik, al weet ik dat het zeker nog vier weken duurt voor Leo, de rayonmanager, langskomt, aangezien hij ons anderhalve week geleden nog een flitsbezoekje heeft gebracht. Als kleinste filiaal bungelen we zo'n beetje onder aan zijn prioriteitenlijst en dat terwijl Milou en ik vol zitten met ideeën over hoe we deze winkel naar een hoger niveau kunnen tillen. Helaas heeft Leo nooit tijd om onze ideeën aan te horen. Ik heb altijd een hele lijst met aandachtspunten klaarliggen voor als hij langskomt, die ik nooit helemaal kan afwerken. Al na vijf minuten merk ik dan dat ik de belangrijkste onderwerpen maar vlug moet aanstippen en de overige punten worden dan naar de volgende lijst verbannen. Heel frustrerend.

‘Zo!’ zegt Milou terwijl ze de laatste munten van twee euro in het rekje legt. ‘Wat heb jij vanavond allemaal op de planning staan?’

Het duurt even voor ik antwoord, omdat ik bezig ben de totalen van het muntgeld op te tellen met de calculator die steeds kuren heeft en die ik dan een paar keer tegen de toonbank moet slaan om hem weer aan de praat te krijgen. ‘Owen komt me zo ophalen. We gaan even een hapje eten.’

‘O ja, dat had je verteld.’

‘En jij?’ vraag ik terwijl ik het rekenmachientje een paar ferme klappen geef, iets waarvan de mevrouw bij de wenskaarten niet eens opkijkt, ook al is het verder doodstil in de hele passage. Aan de overkant, bij de juwelier, gaan de lichten al uit.

‘Lui varken,’ mompelt Milou, doelend op de juwelier, en gaat daarna verder met het antwoord op mijn vraag. ‘Ik heb een afspraakje met twee mannen. Ben en Jerry. En we gaan samen naar het eerste seizoen van *Prison Break* op dvd kijken.’

Ik moet lachen. ‘Dat klinkt leuk, maar als je zin hebt mag je ook met Owen en mij mee gaan eten, hoor. Dat vindt hij hartstikke gezellig.’

‘Ja, vast. Ik denk dat hij je liever voor zichzelf heeft.’

‘Owen is een gezelschapsdier. En hij luistert graag naar vrouwenpraat. Je bent echt van harte welkom.’

‘Weet ik wel. Maar eigenlijk kijk ik best uit naar een relaxte avond op de bank.’

Ik zucht diep, wat niets te maken heeft met wat Milou zegt, maar wel met mijn calculator die weer op blanco gaat. ‘Het is

maar dat je weet dat je de keuze hebt.’ Ik begin weer geduldig de bedragen in te toetsen. Uit mijn hoofd zou nog sneller gaan.

‘Staat genoteerd,’ antwoordt Milou. ‘Maar volgens mij hebben jullie ook nog belangrijke zaken te bespreken waarbij je mij niet kunt gebruiken. Of wil je dat ik meega zodat je het niet over samenwonen hoeft te hebben?’

‘Nee joh, waarom zou ik?’ Ik heb eindelijk een totaalbedrag, dat ik snel opschrijf op een kladpapiertje. Nu nog één keertje natellen. ‘Het is niet zo dat ik niet met hem *wil* samenwonen. Eigenlijk doen we dat al bijna. Het zou puur een formaliteit zijn.’

‘Wat is het probleem dan?’

‘Er is geen probleem.’

‘Maar je hebt nog geen ja gezegd.’

‘Nee...’ Ha! Zo te zien klopt het bedrag! ‘Dat zal ik dan vanavond maar doen.’

‘Jááá!’ jubelt Milou. ‘O, jullie zullen zo gelukkig worden. Ik zie het helemaal voor me. Samenwonen, trouwen, kindjes krijgen.’

Ik lach. Milou kan soms zo op de zaken vooruitlopen. ‘Owen is zeker de juiste man daarvoor,’ antwoord ik glunderend. Ondertussen komt de mevrouw met een stapeltje wenskaarten naar de kassa gelopen. Ik neem ze van haar aan en tel er vijf. Grrr. Hoe moeilijk kan het zijn? ‘Ze zijn zes voor vijf euro, mevrouw, u mag er nog eentje bij zoeken.’ Die is dus nooit voor sluitingstijd weg.

‘Ik heb er maar vijf nodig,’ antwoordt ze.

‘Jahaa,’ zeg ik begripvol en haast zangerig, ‘maar die zesde krijgt u dan gratis. Omdat ze een euro per stuk zijn, kost het u nu ook vijf euro, begrijpt u?’

Ze kijkt me aan alsof ik haar in de maling neem.

‘Zal ik even met u meelopen om er nog een uit te kiezen?’ Ik heb nu al spijt dat ik niet gewoon die vijf kaarten afgerekend heb, maar nu kan ik natuurlijk niet meer terug, dus loop ik met haar naar het kaartenrek, een moedeloze blik met Milou wisselend.

Terwijl ik mijn best doe om zo snel mogelijk een verjaardagskaart uit te zoeken, aangezien die altijd van pas komt, zie ik vanuit mijn ooghoek een jongen binnenkomen, diep weggedoken in zijn windjack, met een petje én zijn capuchon op. En

dat terwijl het toch echt al april is. Hij blijft een beetje bij de ingang dralen, bij een van de standaards met dvd-hoesjes. Veel schade kan hij daar niet aanrichten, want we bewaren de schijfjes in een afgesloten kast.

Ik zie dat Milou hem ook in de gaten heeft en hak de knoop door, wat betreft de verjaardagskaart voor mevrouw. Ik kan hier nog wel de hele avond blijven debatteren over of hij wel of niet geschikt is voor een heer van negenenzestig met wie ze op zondagmiddag bridget.

Ik reken eindelijk het setje kaarten af en bedenk dan wat ik met de figuur bij de ingang aan moet. Ik ga maar zeggen dat we dichtgaan, besluit ik, maar dan roept Milou: 'Ssst! Engels praten!' en zie ik Owen over de drempel stappen. Hij loopt de jongen voorbij die ook net aanstalten maakte om naar de toonbank te gaan, maar zich opeens bedenkt en terug naar de deur loopt.

'Wat is dat voor rare vogel?' vraagt Owen terwijl ik met de sleutel naar de deur ga om af te sluiten.

'Weet ik niet,' zeg ik terwijl ik hem een kusje geef en de deur dichtduw.

'Zijn jullie wel veilig, hier?' vraagt Owen half grappend. Hij heeft wel vaker laten doorschemeren dat het idee van twee vrouwen, die alleen een winkel moeten afsluiten, hem niet zo bevalt.

'Ach, daar weten we wel raad mee,' zegt Milou. 'Weet je trouwens dat we het net over je hadden?'

'O ja?' vraagt Owen. 'Mag ik weten waar het over ging?'

'Nee!' zeg ik.

Milou haalt haar schouders op en slaat de kassa uit. 'Helaas.'

De winkel waar ik werk is achter in de binnenstad gevestigd, in het gedeelte waar vroeger de belangrijkste winkels zaten, maar dat allang niet meer kan doorgaan voor een A-locatie. Ik loop hand in hand met Owen in de richting van het drukkerie deel van het centrum, waar we gaan eten. Milou is op de fiets de andere kant op gereden, richting haar ijsvoorraad en dvd-speler.

Ik heb haar zo'n tweeënhalf jaar geleden zelf uitgekozen uit een groepje van vijf sollicitanten. We konden vanaf dag één al goed met elkaar opschieten en inmiddels zijn we eerder vrien-

dinnen dan collega's. We zijn allebei vijftientig jaar en toen we elkaar leerden kennen, waren we beiden single.

Wat ik zo leuk vind aan Milou, is dat ik op haar kan bouwen op het werk én dat ik de grootste lol met haar kan beleven. Vóór mijn relatie met Owen was niets ons te gek: samen stappen en de volgende dag brak op het werk, soms wel drie keer per week. En we bedachten de wildste plannen die uiteindelijk nooit ergens toe leidden, maar stiekem geloven we nog steeds dat tussen alle onzin die in ons opkomt, ooit dat ene idee zal zitten waarmee we het gaan maken.

'Kijk,' zeg ik als we een leegstaand pandje passeren in de centrale winkelstraat, 'als we nu hier zouden zitten, zouden we vast hartstikke goed lopen. Het ligt gewoon aan die stomme passage. Wie komt daar nu nog tegenwoordig? Ik ga morgen meteen Leo bellen dat hij actie moet ondernemen.'

'Leo en actie gaan niet bepaald samen, toch?' zegt Owen, terwijl hij zijn arm om mijn schouders slaat. 'Misschien moet je eens serieus gaan overwegen om ander werk te zoeken.'

'Weet ik wel,' mompel ik. We hebben het hier al zo vaak over gehad, hoe leuk ik het samenwerken met Milou ook vind. Het is niet bepaald motiverend dat al mijn initiatieven worden afgewimpeld met 'geen tijd' of 'geen geld'. Daartegenover staat dat we amper verantwoording af te leggen hebben. Dat geef ik niet graag op. 'Maar stel nou dat Leo het ook een goed idee vindt?'

'Het is een supergoed idee, Ella,' antwoordt Owen, 'maar ik denk dat jij en Milou de enigen zijn die in dat zaakje investeren. Die Leo komt even binnenwaaien als het hem uitkomt en eigenlijk lost hij nooit iets op. Als er iets is, als jullie ziek zijn of een dagje vrij willen, moeten jullie het zelf zien op te vangen. Soms vraag ik me af waar je het allemaal voor doet.'

'Ik weet het. En ik kan daar ook niet eeuwig blijven werken. Maar ja...'

'Maar wat?'

'Nou, ik weet ook niet echt wat ik anders wil.'

'Er zijn honderden dingen die je wilt doen,' antwoordt hij vertoewend. 'Je loopt over van de ideeën.'

'Ideeën moeten ook uit te voeren zijn, Owen. Dingen gebeuren niet vanzelf. Ik zou opleidingen moeten volgen, cursussen...'

'Dan doe je dat...'

‘En als ik het dan toch niets vind? Ga ik dan weer iets anders proberen? Ik moet toch op zijn minst weten wat ik echt wil, voor ik allerlei beslissingen ga nemen?’

‘Je weet wat je echt wilt,’ zegt hij en hij laat me los om me voor te laten bij de ingang van de kleine Italiaanse bistro waar we zo graag komen. Hij houdt de deur voor me open en ik kijk hem aan terwijl ik langs hem heen loop. Hij heeft gelijk. Van alle honderdduizenden dingen die ik zou willen doen als ik er het talent, de intelligentie of het geld voor had, is er één ding dat ik boven alles zou willen. Maar dat staat ongeveer gelijk met de loterij winnen.

Ik druk een kus op zijn lippen. ‘Wat ik echt wil, heb ik al. Jou.’

Ergens tussen het voorgerecht en het hoofdgerecht in, wat bij een echte Italiaan maar heel kort duurt, brengt Owen ‘Het Onderwerp’, zoals Milou en ik het inmiddels met hoofdletters en aanhalingstekens aanduiden, ter sprake. ‘Heb je al nagedacht over wat ik je gevraagd heb?’

‘Ja,’ antwoord ik geamuseerd vanwege zijn gebrek aan subtiliteit. Hij probeert er heel nonchalant bij te kijken, alsof hij de vraag uitspreekt terwijl die in hem opkwam, maar ik weet zeker dat hij hier al op zit te broeden sinds het moment dat hij de winkel instapte om me op te halen. ‘Natuurlijk heb ik daarover nagedacht.’

‘Oké. Ik was gewoon benieuwd. Je hoeft niet te antwoorden als je daar nog niet klaar voor bent.’

‘Dat is fijn. Heel meevoelend van je.’ Ik neem een slokje van mijn wijn, het moment rekkend omdat hij zo schattig zenuwachtig is.

‘Maar als het waar is wat je net gezegd hebt,’ zegt hij terwijl hij zijn glas pakt en de wijn een beetje laat rondwalsen, ‘dan zou ik denken dat er geen reden is om nog langer te twijfelen.’ Hij zet zijn glas weer neer.

Ik buig iets naar voren. ‘Wat zei ik dan?’

‘Je zei dat ik ben wat je echt wilt, toch?’

Ik ben het spelletje beu en glimlach. ‘Dat heb ik inderdaad gezegd, ja. En ik meen het nog ook.’ Ik leg mijn hand in de zijne. Ik kijk naar hem en herinner me wat ik tegen Milou zei toen ik hem voor het eerst zag. We waren in een café waar we haast

nooit kwamen, want we hadden een nieuw plan van aanpak bedacht. Ik ging iemand zoeken die absoluut *niet* leek op de mannen voor wie ik doorgaans viel.

‘Hij is het,’ zei ik. ‘Van iedereen in deze bar past hij het minst in het plaatje dat ik van mijn ideale man heb.’ Nu telde ik voor het gemak alleen de aantrekkelijke mannen mee, want anders zou ik eindigen met de onverzorgde, kalende veertiger aan de gokmachine, wiens bierbuik onder zijn T-shirt uit kwam. En dat leek me wel een erg radicale ommezwaai.

Owen was groter dan ik, maar ik betwijfelde of hij dat ook zou zijn als ik stiletto’s van acht centimeter aan had getrokken in plaats van mijn gemakkelijke, afgetrapte basketbalschoenen. Hij was wat saai gekleed in een donkergrijze pantalon met een wit overhemd, alsof hij zo van zijn suffe kantoorbaan was weggelopen, maar zijn bouw was goed. Zijn rossige haar en zijn lichte ogen en huid maakten hem tot het tegenovergestelde van wat mijn type tot dusver was, maar hij had een vrolijk, open gezicht en hij lachte veel. Een lach die ik al na een paar minuten aangenaam en vertrouwd vond. Net als zijn stem, die ik toen nog niet gehoord had, maar die me later helemaal zou doen vergeten dat hij eigenlijk mijn type niet was.

En nu zit ‘niet mijn type’ tegenover me helemaal mijn type te zijn en kan ik eigenlijk geen enkele reden bedenken waarom ik het niet aan zou durven om bij hem in zijn appartement te trekken, waar ik toch al de halve week verblijf. Dit is waar Owen en ik vanaf dat eerste moment naartoe bewogen hebben. Naar een leven samen. En eigenlijk maakt het niets uit wat ik doe om mijn geld te verdienen en of Leo wel of niet luistert naar wat Milou en ik te zeggen hebben. Het maakt niets uit, want dit is de basis. Als dit goed is, dan komt de rest vanzelf in orde.

‘Ik kom bij je wonen,’ zeg ik dus uiteindelijk en de blijdschap op zijn gezicht vertelt me dat ik zojuist de beste beslissing van mijn leven genomen heb.